

ТАНЧО.

Какво да сторя, ефенди, когато сжмъ сиромашъ човѣкъ. Нѣмамъ пари да си заплатя на Гжлабъ чорбаджи и на царя давнината. Какво да правя?

ХАЛИЛЪ.

Това е лѣсно, Танчо. Азъ ще ти дамъ триста гроша — ще ти сторя едно добро, а пакъ ти са расплащай както знаешъ.

ТАНЧО. (като весело.)

Благодаря ти, Халиль-ефенди. Азъ и така сжмъ ти длженъ, защото ти преди нѣколко дена бѣше далъ на жената ми нѣкой грошъ да купи брашно на дѣцата си. Земи ма слуга, ефенди на драго сжрдце ще ти слугувамъ. Цѣла година ще ти слугувамъ безъ пари.

ХАЛИЛЪ.

Не ми трѣбва, Танчо твоего слугуване. Азъ си имамъ слуги колкото ми трѣбватъ. Азъ ще искамъ отъ тебе да ми направишъ друго добро. Ако ти ма послушашъ и испжлнишъ моето желание, не само триста гроша, но още повече ще ти дамъ само ма послушай.